

اسلام دین صفا و صلح و خیر است، دین
اخوت و برادری است. به همدیگر که
می‌رسیم سلام می‌کنیم، یعنی من برادر تو
هستم و تو برادر من هستی و من برای
برادر خودم آرزو می‌کنم (تعبیر آرزو هم
غلط است، دعا می‌کنم، آرزوی مسلمان
دعاست) من برای تو آرزو می‌کنم و دعا
می‌کنم سلامت و تندرنستی را، سلامت
روحی، سلامت اجتماعی، سلامت جسمی،
انواع سلامتها را.^۱

پیامبر، پیام خدا را به خلق خدا ابلاغ
می‌کند و [آنها را] به سوی خداوند و آنچه
رضای خداوند است یعنی صلح و صفا و
اصلاح طلبی و بی‌آزاری و آزادی از غیر خدا
و راستی و درستی و محبت و عدالت و
سایر اخلاق حسنی دعوت می‌کند و بشریت
را از زنجیر اطاعت هواي نفس و اطاعت
انواع بتها و طاغوتها رهایی می‌بخشد.^۲

دین البته باید طرفدار صلح باشد، قرآن هم
می‌گوید: ﴿وَ الْصَّلْحُ خَيْرٌ﴾^۳ صلح بهتر است،
اما در آنجا که طرف حاضر به همزیستی
شرافمندانه نیست و به حکم اینکه ظالم
است و می‌خواهد به شکلی شرافت انسانی
را پایمال کند، ما اگر تسليم بشویم ذلت را
متحمل شده‌ایم و بی‌شرافتی را به شکل
دیگری متحمل شده‌ایم. اسلام می‌گوید:
صلح، در صورتی که طرف آماده و موافق با
صلح باشد؛ اما جنگ، در صورتی که طرف
می‌خواهد بجنگد.^۴

۱. مجموعه آثار، ج ۲۵، ص ۲۸۸.

۲. مجموعه آثار، ج ۲، ص ۱۶۰.

۳. نساء / ۱۲۸.

۴. مجموعه آثار، ج ۲۰، ص ۲۲۳.

